

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**מנהגינו להעמיד היותר גדול בציבור
לקריאת התוכחות,**

ואף מזמינו החזן בשמו ושם אביו

כתב מהרי"ץ בע"ץ חיים (ח"א דף קלח).
וז"ל: ונהגו בפרשת התוכחות בחוקותי
ותבא, להעמיד היותר גדול בציבור,
וזה מסכים למה שהעיד מהרח"י משם
האר"י. דלא כמ"ש בספר חסידים סי'
תשמ"י ומהרי"ל, להעמיד עם הארץ
כדי שלא יתקיימו דבריו. ועיין חמ"י
דף צ"א ע"א, עכ"ל. [א"ה. החמ"י
העלה דברי מהרח"י].

וכתב בעיני יצחק (סי' ס' אות כ"ה) וז"ל:
והנהגה שקורא אותו החזן בשמו ובשם
אביו כנהוג בשאר קריאות (וכדלעיל סימן
כ"ב סעיף י"ג) דלא כמ"ש הרמ"א בסימן
תכ"ח סוף סעיף ו', וכן השמיט
הש"ת. וז"ל ילקוט דוד שבספר שולחן
הקריאה סימן י"ד סק"כ, יש מקומות
שנוהגין שאין קורין להעולה לתוכחה
בשמו אלא הוא מעצמו עולה. ואנו אין
נוהגין כן ע"כ. ועי"ע שערם מצוינים
בהלכה סימן ע"ח סק"ב, עכ"ל.

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולא תונו איש את עמיתו (ויקרא כה יז)

בימנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל הביא בקיצור דברי הגמרא (ב"מ דף נח): וז"ל: תנו רבנן.
'ולא תונו איש את עמיתו', באונאת דברים הכתוב מדבר. או אינו אלא באונאת ממון? כשהוא
אומר 'וכי תמכרו ממכר וכי אל תונו', הרי אונאת ממון אמור וכי. הא כיצד אונאת דברים?
אם היה בעל תשובה, אל יאמר לו זכור מעשיך הראשונים. אם היה בן גרים וכי. אמר רבי
יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, גדולה אונאת דברים מאונאת ממון, שזה נאמר בו 'ויראת
מאלדיך', וזה לא נאמר בו 'ויראת מאלדיך'. ורבי אלעזר אומר, זה בגופו וזה בממונו. רבי
שמואל בר נחמני אומר, זה ניתן להשבון וזה לא ניתן להשבון. אמר רב חנינה בריה דרב
אידי, מאי דכתיב 'לא תונו איש את עמיתו', עם שאתך בתורה ומצות אל תונוה, ע"כ.
לצער אדם בישראל, דבר חמור הוא עד מאוד. וכבר ידוע ומפורסם המעשה עם רב רחומי
(כתובות 30:) שהיה מצוי לפני רבא במחוזא, והיה רגיל לשוב לביתו כל ערב יום הכיפורים. יום
אחד נמשך בלימודו והיתה ממתנת לו אשתו ואומרת לעצמה, עכשיו יבוא, עכשיו יבוא. ומכיון
שלא בא, חלשה דעתה וירדה לה דמענה. באותה עת היה יושב רב רחומי בעליה, נחסרה
העליה מתחתיו ונפל ומת, ע"כ. וזאת על אף שנסק בתורה, ואף שלא התכוון לאחר, ואף
שאם היתה נשאלת רעיתו אם היא חפצה שיקרה לו זה האסון פשוט שהיתה אומרת שלא.
עכ"ז נגזר דינו כי ציער אחת מישראל.

[א"ה. מילתא אגב אורחא. נראה לפרש דרך זה, גם את מה שמקובל לומר, על עסקני הציבור שהם
מוסרין עצמם עבור הציבור. ולכאורה, רוב ככל עסקני הציבור כיום, מתפרנסין מזאת המלאכה, א"כ מאי
'מוסרין עצמם'? אך על דרך זה מתבאר יפה, שמכיון שכל מה שלא יעשו עסקני הציבור עבור הכלל,
תמיד יהיה איזה אדם שיחשוב או ירגיש איזה צער מאותו עסקן, כי אי אפשר לרצות את כולם. ממילא
צערו של אותו יהודי, יפגע באותו עסקן וכמתבאר מהדברים דלעיל].
מחובת כל אדם ואדם לחנך ילדיו, וכמתבאר מכל ספרי חכמינו שיש אפילו פעמים שצריך
להכותם ואכ"מ. אך באלו הדברים צריך לתת המחנך דעתו שלא יעבור על לא תונו עם
חניכיו ילדיו, שדבר זה מצוי מאוד וכדלהלן:

ראשית לא לחנך מכעס, שאז מדת צערו של הילד, היא לא לפי מה שצריך לקבל הילד, אלא לפי מדת כעסו של המחנך, וא"כ מהנא אותו.
נוסף לזאת, יש לזכור שאין ענין לצער את הילד, אלא להגיע לתוצאה שיהיה מחונך. וא"כ, כאשר אפשר להגיע לתוצאה זו בלי לצער את
הילד, הרי הוא עובר על לא תונו. ולפעמים הורים עוברים על לא תונו עם ילדיהם, עקב צערם האיש. ר"ל, הורה שחוזר ממורמר אחרי יום
עבודה מתיש, או אחרי מקרה מצער שעבר, מתייחס ברוח קצרה לילדיו ונמצא עובר על לא תונו, על אף שאין כל קשר להתנהגות הילד.
שהרי עניין הונוא הוא לא דוקא בצערא דגופא כגון הכאת הילד. אלא אף אם מרים עליו קולו שלא לצורך, ומצטער ומתייירא מזה הילד.
מלבד שדבר זה עלול לגרום להיזק שאינו בר תקנה, וכמו שכבר אירע לכמה ב"מ, שכעסו על ילדיהם על דבר מה, ומחירא החלו לגמגם ולא
פסק הגמגום מהם ל"ע.

וענין הכעס או הכאה וכל כיו"ב, משתנה הוא מילד לילד. יש ילד יותר עדין בנפשו, ויש ילד יותר חזק בנפשו. ודבר זה תלוי ומשתנה לפי
עת לידת הולד (במזל), ונוסף לזה, צורת חינוכו וגידולו בבית. אם הוא מפונק או עצמאי וכי' והדברים ארוכים מלהעלותם כאן, ואין אני כותב,
אלא רק שהמחנך יתן דעתו לכל זאת, ולא מיד יתנהג עם הילד בצורה קשה או קרה. וכן ילד שנתפס בקלקולו, הדבר עלול לגרום לו לחרדות
ופחדים, והרבה פעמים עונש הילד הוא עצם הגילוי שגילוהו, וכל המוסיף גורע.

ומהמעט שכתבנו בין יבין הקורא, שאין מילתא פסיקתא בחינוך כיצד להתמודד עם ילד, וראשית יש לנסות בדרכים עדינות ויפות. וכשמדובר
על ילד שטרם הכירו טבעיו, כגון מלמד או מורה וכיו"ב שהן בתחילת השנה, ויש קושי בחינוך הילד. ראשית יש לשוחח עם ההורים לשמוע
פרטים על הילד וכדאמרו, ורק לאחר"כ ידע כיצד להתמודד ולהתנהג עמו. וראשית לכל ישפוד שיחו לבני בוראו, שלא ח"ו יכשל בהונוא.

התורה והגברא לידידינו יקריו ומעבדנו מזה כמה וכמה שנים, אשר מרים כעבדת ידו הטובה, לחזק לימוד התורה
לצאן קדושים רבא, בדרך ישראל סבא, ה"ה דוד הלוי הי"ו. יהא רעוא שיזכה להמשיך ולהרבות נדבה על
נדבתיו, ויראה ברכה במעשה ידי וברפי מעלליו, ויראה זרע ויארץ ימים ושנים בבריאות איתנה וחיי שמחה, אמן.

מחידושי רבותינו

מוהר"ר חיים סנואני זצ"ל
בחיבורו 'תורת חכם' על משלי

זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב (משלי י, ז)

פתרונות לפרשת 'אמור'

אחודה חידה! 'תושב כהן' (ויקרא כב, י) השי"ן
בפתח, אם יוסיפו לה נקודה מלמטה תהיה
בקמץ ואינה סמוכה ומשתייכת לכהן.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? הרב סליימאן עת'רי.
הזוכה בהגרלה: יהל אלשיך.

באמצעות תמצא שהוא זן
ובכללותה מנינה לו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

יש להקשות, מפני מה אמר בצדיק זכר, וברשע אמר שם. ולכאורה היה לו לומר, או בשניהם זכר, או בשניהם שם, כגון זכר צדיק וזכר רשעים, או שם צדיק ושם רשעים. ולמה לו לחלק ביניהם.

ותירץ על זה הגר"א בליקוטיו שבסוף משנת רע"ב (משנה עם פירוש רבינו עובדיה מברטנורא דפוס וילנא) בסדר זרעים, על פי מה דאיתא בזוהר, שמ"י עם י"ה, שס"ה לא תעשה. זכרי עם ו"ה, רמ"ח מצות עשה. והכלל הוא, אם משבחין הצדיק במעשיו, משבחין שקיים כל המצות עשה. ואם מגנין הרשע, מגנין אותו שעבר על לא תעשה. לכך אמר הכתוב **זכר צדיק לברכה**, בצדיק כשמברכין ומשבחין אותו, הוא **זכיר**, פירוש במצות עשה הרמזים בזכר"י עם ו"ה. ולהיפך **ושם רשעים**, כשמגנין הוא בלא תעשה שרמזים בתיבת שמ"י עם י"ה, שעבר עליהם. לזה אמר **זכר צדיק לברכה ושם רשעים ירקב**, בזה **זכר** ובזה **שם**. ודברי פי חכם חן.

ולי הצעיר אפשר לומר, שהיה לו לומר ושם רשעים לריקבון, כמו שאמר בצדיק **לברכה** בלמ"ד. או היה לו לומר בצדיק זכר צדיק יתברך, ואחר כך **ושם רשעים ירקב**. וגם מהו לשון **ירקב**, שהיה לו לומר לקללה, היפך מה שאמר בצדיק **לברכה**. ואף על פי שאמר ז"ל רקבובית תעלה בשמם, אף על פי כן אין מדרש בלא חידוש.

ונראה שמה שאמר בצדיק **זכר** ואמר בו **לברכה**, רוצה להודיע כי שמא גרים. כיון שהוא ראוי **לברכה**, לכך אמר בו **זכר**, כי ברכ"ה גימטריא זכ"ר.

ומה שאמר אחר כך ברשעים **ירקב**, משמע **ירקב** מעצמו, הוא על דרך מאמרם ז"ל, אין גיהנם לעתיד לבוא, אלא אש יוצאה מגופן של רשעים ושורפתן. לזה אמר **ירקב** מעצמו, כי האש יוצאה מגופן ושורפתן.

עוד צריך לדעת מה שאמר הכתוב **זכר צדיק וגוי**, בצדיק אמר לשון יחיד **צדיק**, ולהיפך ברשעים אמר לשון רבים **ושם רשעים**. ויש לומר, והוא, כי נודע מאמרם ז"ל איך לרשע ואיך לשכנו. ולהיפך בצדיק, טוב לצדיק טוב לשכנו. כי הרשע כיון שעושה העבירה, (ו)גורם להביא רעה וחרון אף לעולם. ולא לו לבד, אלא לכל העולם, כלומר לרשעים שכיניו. ולהיפך, כיון שבאה הטובה לצדיק, טוב לכל חבריו ולכל העולם כולו.

ולפי שאמר בצדיק לשון יחיד, לכך אמר בו **לברכה**, להשלים החסרון. רצונו לומר כיון שנזכר הצדיק למעלה לטובה, אז גורם **לברכה** לירד לו ולאחרים. ולהיפך ברשע אמר **רשעים** לשון רבים, רצונו לומר כיון שנרשע וגורם רע לעצמו, אז רע גם לאחרים **רשעים** שכמותו.

עוד צריך לדעת למה בצדיק אמר לשון יחיד, וברשע אמר לשון רבים. ונראה כי הנה אמרו ז"ל והביאו רש"י בפסוק לא מרובכם, כי אתם המעט, שאתם ממעטים עצמכם. כי דרך הצדיקים להמעיט עצמם. וכן אמרו בשבעים נפש, לשון יחיד. כי יעקב היה לו שבעים בני בית, וקורא אותם נפש לשון יחיד וכו'. ועשו היו לו שש נפשות, וקורא להם נפשות וכו'. נמצא כי הצדיקים ממעטים עצמן, כאלו הם יחידים. והרשעים אפילו היחיד עושה עצמו מרובה.

ומפני זה אמר בצדיק לשון יחיד, **זכר צדיק**, אף על פי שמורה על הרבים, לפי שהצדיקים ממעטים עצמם. וברשע אמר לשון רבים **ושם רשעים**, שדרכם להגדיל עצמן. וכן כיוצא בזה יתבאר פסוק (משלי י"ב) יודע צדיק נפש בהמתו ורחמי רשעים אכזרי, וכיוצא בזה רבים.

ואל תשיבני מפסוק **מארת ה' בבית רשע ונוה צדיקים יברך**, ברשע אמר לשון יחיד, ובצדיק אמר **צדיקים** לשון רבים. גם ברשע אמר שמו לבסוף, והצדיק באמצע. והיה לו לומר בבית רשע מארת ה' ונוה צדיקים יברך, או מארת ה' בבית רשע ויברך נוה צדיקים. מפני מה בקללת הרשע הזכיר הרשע בסוף, והצדיק הזכיר ברכתו אחר שמו.

ויתכן לומר כי הנה אמרו ז"ל, צדיקים תחלתן יסורין וסופן שלווה, והרשעים תחלתן שלווה וסופן יסורין. וזהו שאמר הכתוב **מארת ה' בבית רשע**, הזכיר שם הרשע לבסוף, כלומר כשהוא בא בסוף ימיו, אם עדיין עומד ברשעתו, אז תהיה המארה בביתו, כי רשעים סופן יסורין. אבל הצדיק(ים) אם הגיע בסוף ימיו ועדיין עומד בצדק, אז הקב"ה יברך נוהו. על כן אמר **יברך לבסוף**, כי הצדיקים סופן שלווה.

לזש"ק

יובל בן דוד ורות בת זכריה

ופניתי אליכם (ויקרא כו, ט)

להיטיב לכם בפנים של רצון, שאין דומה נותן לעבדו בפני רצון או להיפך, ואפי' לרמוז ופניתי להיות פב"פ, וכן תמצא ופניתי גימטריא ופניי קדושיש או ופניי קדושיש שיפן עתיקא קדישא במצחא דז"א ויתבסמו כל דינין דלתתא ויהון אפי' נהירין כד"א באור פני מלך חיים. ועוד אליכ"ם אותיות מיכאל"ל, כשיש זכות אז יעמוד מיכאל שר ישראל ויבקש רחמים על ישראל. והפריית אתכם, כמ"ש הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום. וכן והפריתי אתכ"ם עוי ובני"ם בתור"ה וקדושי"ה יהי"ו, כי יתקיים ועמך כלם צדיקים בב"א.

(יחזקאל שלמתי למהר"ש טיב זצ"ל)

תמימות תהינה

בכל מוצאי שבת, האריכו בישיבת "נוה שלום" בלימוד המוסר מהספ"ק "יראשית חכמה", ורק אח"כ התפללו ערבית כדי להוסיף מחול על הקודש, כמאמר הגמרא, באפוקי שבתא מאחרין, כדי שלא להראות שהשבת עלינו למעמסה ח"ו. ובפרט, כשהאחרון ביציאת שבת היה מתוך דבקות בספ"ק "יראשית חכמה", שנאמר מפי רבנו מרדכי שרעבי, ובכך המשיכו מקדושת השבת של צדיק הדור על כל השבוע.

לעומת זאת, בין פסח לעצרת, הקפיד רבנו להתפלל ערבית בשקיעה, כדי לזכות לקיים גם במוצ"ש כבימות החול, את מצוות ספירת העומר מיד בצאת הכוכבים, שהוא הזמן המעולה ביותר לכתחילה לקיים מצוות "שבע שבתות תמימות תהינה". שאם ימתין להתחיל לספור בתוך הלילה, לא תהינה תמימות, כנזכר בפוסקים. והיה רבנו מוסיף ואומר, שקיום מצוות ספירה בזמנה דוחה את הכל, וכל רגע שמתאחרים מלספור נותנים אחיזה לחיצונים.

מהספר דרך צדיקים ח"ב עמ' 311

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

וזכרתי את בריתי יעקוב (ויקרא כו. מב)

קשה איך הפסיק בפסוק של נחמה בתוך הקללות (שהרי חוזר ואומר אחר כך והארץ תעזב מהם וגו'). אך גם זה מן התוכחה, כי אינו דומה רשע בן רשע החוטא, לרשע בן צדיק, ואולם אזכור לך לכף חובה שאתה מזרע אבות הקדושים, וגם הארץ אזכור, כי איריה מחכים, ועם כל זה לא הלכת בדרך ישר. על כן כל איש ישים אל לבו, ובפרט מי שיש לו אבות יראי אלהים וכי (אור תורה בשם מעיל שמואל).

ושמא יש לומר שיתפרש גם כן שהוא דרך נחמה לישראל, והוא על דרך מה שידוע מדברי הרב האר"י זלה"ה שגלות ישראל לבין האומות הוא כדי ללקט ניצוצות הקדושה שנתפזרו בחטאם. ולפי זה אמר וזכרתי את בריתי יעקוב וגו', רצה לומר שאלמלא הברית שכרת הקדוש ברוך הוא עם האבות, היה הקדוש ברוך הוא מייסר את ישראל בייסורין קשים במקומן, ולא תהיה להם תקומה חס ושלום. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אלמלא נכנס משה רבינו עליו השלום לארץ, לא היו ישראל גולים, והיה הקדוש ברוך הוא מכלה חמתו חס ושלום בהם. לזה גלגל יתברך שלא יכנס משה לארץ, כדי שאם יחטאו ישראל יהיה להם תיקון על ידי גלותם מן הארץ. ולזה כתב אחר כך והארץ תעזב מהם, רצה לומר למען ברית אבות אגלה אותם מארצם למרק עונם, ויתקנו את אשר עוותו עד ישובו אלי ואשוב אליהם.

(מנחת יהודה למהר"י גיטפאן זצ"ל)

מהליכות אבותינו

הרגשת קדושת השבת

כתב בספר 'תולדות הרשב"י' להרב סעדיה חוזה זצ"ל (חי' עמי ק"ה) וז"ל: **הרגשת קדושת השבת בבית, ברחוב, בבית הכנסת, בקידוש, באכילה, בשינה, בלבוש.** מי עולה על דעתו שהוא יסיח דעתו מקדושת היום אף רגע. ואפילו הגוים, היו מכבדים את השבת ברחוב היהודים. והיה אם שני גוים או יותר היו מעשנים והולכים בדרך כשמינעים לרחוב היהודים זורקים את הסיגריה ואומרים ביניהם **לא נעים שהיהודים ירחו את הסיגריה והם שומרים השבת שלהם, עכ"ל.**

ובמצפי"ת (עמ' 84) מובא בזה"ל: כשיושבים חבורת יהודים ביחד בשבת, ומי שהוא מהם רוצה להזכיר שם גוי, הרי עליו להקפיד לפני הזכרת השם ולומר את ההקדמה הבאה, **יחזק' מכבודכם, וכבוד השבת, וכבוד השלחן הזה'** (תוספת אחרונה אם הם יושבים סביב שולחן), רק אחרי כן הוא מרשה לעצמו להזכיר את שם הגוי. ישנם יהודים ובעיקר תלמידי חכמים אשר ביציאתם בשבת, עוברים ברחובות צדיים מחשש פן יפגשו בגוי ויראו את פניו בשבת, עכ"ל.

ושמעתי, שהרחוב בו מתגורר מארי שלום חמדי שליט"א בראש העין, סגור בימי השבתות עד היום. וזאת מפני שכאשר היה רואה מארי שלום, רכב שרוצה ליסוע ברחוב שלהם בשבת, היה משתטח על הכביש ומוסר נפשו על הדבר. וקיימ"ל כל מצוה שמוסר אדם נפשו עליה, לא יכשל בה.

בדרכיהם אתהלך....

יורד מלמעלה

הרב שמואל חיים תעניז זצ"ל אשר התגורר בישוב אלאפיש אשר מלבד שהתפרסם שמו מתורתו וחכמתו ופלאות שנעשו על ידו. גם לאחר פטירתו חולל פלאות.

בהר אשר בראשו שכן בית קברות של יהודי אלאפיש, היו שדות תבואה. השדות היו שייכים לערבי בשם קאיד יחיא, שהתגורר ליד כפר חזה הסמוך. קאיד יחיא שלא הסתפק במה שיש לו, נתן עיניו בשטח בית הקברות היהודי. במטרה לספח את השטח לשדותיו, עקר את העצים ואת השיחים שעלו סביב בית הקברות.

לאחר שהשלים את מלאכתו, הביט קאיד יחיא לתוך בית הקברות, והנה הוא רואה כי עץ גדול וקוצני עלה במרכז בית הקברות, ומיצל על קבריהם של הרב שמואל תעניז ואביו הרב חיים חסן זצ"ל. בערה בו קנאתו, כיצד יתכן ששני מנהיגי היהודים זכו לכך, ובגודל חמתו החליט כי למחרת ישחית את העץ.

בהגיעו לביתו, הכין קאיד יחיא גרון חזק וחד, ובעודו רוקם את מזימותיו, עלה על ערש יצועו. והנה, באמצע הלילה נגלה לו הרב שמואל בחלום והיכה אותו ברגלו מכה עזה. מיד התעורר קאיד יחיא, כשהוא זועק: "מעלם שמואל! מעלם שמואל!". אשתו שהתעוררה לשמע הזעקה, שאלה אותו: "מדוע אתה זועק 'מעלם שמואל', הלא הוא כבר הלך לעולמו?". אמר לה: "ימה את שוה, הוא מעלם שמואל בכבודו ובעצמו, היכה אותי ברגלי מכה עזה".

בעקבות המכה, התנפחה רגלו של הקאיד יחיא והוא נפל למשכב. המכה התפתחה לנמק ותולעים החלו לצאת ברגלו, עד שניגף כעבור שלושה חדשים.

כשהוציאו את קאיד יחיא ללוותו ולקברו ליד ביתו, יצאו המלווים בתוף ובמצלתיים, כדי לא להראות הכנעה ליהודים. באתה שעה השקיפו ילדי היהודים מחלון בית הכנסת לראות בנעשה. אחד הילדים אמר: "הלואי ירד גשם עז, כדי שלא יוכלו לקבור את המת", וחבירו אמר: "הלואי יבקע מעיין מקברו, כדי שלא יוכלו לקברו". נענה השלישי ואמר: "אתם מדברים דברי הבל, הלואי תרד אש מן השמים ותשרוף אותו". בנתיים הורידו את המת לתוך הקבר, ובעודו פתוח ראו לפתע כדור אש יורד מן השמים ונכנס לתוך הקבר ברעש גדול. כל המלווים נסו לנפשם, באמרו: "קאיד יחיא לקחה אותו הרוח", ורק לאחר שנגרע הרוחות, חזרו לכסותו בעפר. כן יאבדו כל אויביו ה'.

(זכרון תימן עמי קי"ט)

צדוקי לשון

צדוק, צדוקים – כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו 'מילי דאבות' וז"ל: כך היא גירסתינו צדוק הצאד"י בפתח והדל"ת דגש חזק והוא"ו בשורק, וכן התועים אחריהם צדוקים ובייתוסיים, ובלשון יחיד צדוקי ובייתוסי. אך בשאר קהילות גורסים צדוק ובייתוסי, הצאד"י במקץ והד' רפויה והוא"ו בחולם, וכן צדוקים, צדוקי. ושמעתי מפי אאמו"ר זצ"ל שנתן טעם לגירסתינו, כי מסתמא בודאי היה שמו צדוק, שכן מצינו במקרא כמה פעמים, כגון וצדוק ואביתר כהנים (שמואל ב' ב. כה), והכהנים הלויים בני צדוק (יחזקאל מז. טו). והכי גרסינן אגן נמי שמו של התנא ר' צדוק, כגון לקמן בפרק ד' משנה ז'. רק זה התועה הפכו שמו לגנאי כשיצא לתרבות רעה, דלא לשתמע לשון משפט צדק (דברים טו. יח). וכן ישנע הנצרי דמשתמע לשון ישועה, קיצרו שמו לגנאי ישו, ומה גם לרמז ראשי תיבות י"מח שימו ויזכרו. ועל דרך שצריך לכנות לעבודה זרה שם לגנאי, כגון בית גלגל, לקרותה בית פריא, עין פל, עין קוץ, כדאיתא בעבודה זרה דף מ"ז ע"א. וכעין שמצינו (להבדיל בין הקודש ובין החול) כשכנס רבינו הקדוש על ר' חייא קרא לו עייא כדאיתא במועד קטן דף ט"ז ע"ב, ועייא למהר"י ונה לקמן בפרק ד' משנה כ"ה לגבי אלישע אחר. והשערה זו אמר אאמו"ר מדנפשיה, בהיודע לו כאן בארץ ישראל אופן קריאת תיבות צדוק, צדוקי, אצל שאר קהילות ישראל, היפך המסורת שלנו בתימן, עכ"ל.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יוסף בן יהיא משולם זצ"ל
נולד בשבט שנת התרנ"ח בכפר רועאש שבמחוז שרעב. למד תורה אצל אביו ואחי אמו ורב הכפר הרב יעיש שרעבי. עלה ארצה. בעל שיעור קומה, סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, בקי בנגלה ובנסתר, בהלכה ובהליכות החיים, מחונן בסגולות נעלות ובמידות תרומיות, איש אשר רוח אלוקים בו אשר הבין לרוחו של כל פונה ודורש. בנה לו בביתו בית כנסת ששם עמל בתורה, אך טרם זאת היה טובל לזכך נפשו וגופו במקוה שדאג לבנותו בירכתי ביתו. נתמנה לרב הראשי ברחובות. נפטר א' טבת התש"ל.

התודה...

ו-הברכה...

לידידנו המעבד המשמש בקדוש, רב הפעלים לתורה ולתעודה, אשר חיזוק המסורת והמנהגים בראש ענייניו, ואף התית' לעד עניו, הרב **שילה יצאלי** הי"ץ

יהא רעוא שירעש ביתו בהמולה מילדיו, ויראה כל צאצאיו הולכים בדרך אבותיו, יראים ושלמים כרצון בוראו, בבריאות איתנה ונהורא מעליא, מתוך אשר עושר וכבוד, אריכות יומיא ושניא על פני ארעא, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

תפארת בנים

בשמחת הילולא דרשב"י בגנים ובתלמוד תורה מזורות, כלי נגינה, פיוטים, אבטיחים, שלוקים וארטיקים

המפקח הרב משה קלצקין שליט"א משמח עם הקלרינט

גני ילדים / תלמוד תורה

"עטרת חיים"

ע"ש המהרי"ץ ורבוה"ק זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בנשיאות ובחזנות מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א
בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה, עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תשע"ח

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה

לשנה"ל תשע"ח הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5

לכיתות התלמוד תורה

יש להצטייד בצילום ת"ז של שני ההורים + סכפ

לרישום:

יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לרפואה ובריאות איתנה

סעדיה עדי בן שלום צוברי ויוסף בן משה דנין

מתוך אריכות ימים ושנים